

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Et Enebo.

Citation: Richardt, Chr.: "Et Enebo.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Tredje Deel.*, 1895, s. 8.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt03-shoot-workid55656/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Tredje Deel.

saa Lyset havde faaet Bugt
med dine mørke Vandel!

Men vær mig Varsel, skjønnne Rhin,
som klares lig en ædel Vin
i Brødræs Bølgevrimmel,
at Dobbelt-Strømmen i mit Bryst
skal luttres gjennem Dyst paa Dyst
for Støv og Smuds og Skimmel,
til Løbet bliver reent og lyst,
og Spejl for Sol og Himmel!

Et Enebo.

Paa et Fjeld i Rhonedalen
ligger der et Enebo —
hænger kun paa Klippens Side
som et Lam i Ørnklo;
Trin for Trin har Eremitten
møjsomt banet sig sin Vej,
Stien tegner sig mod Stenen
som en fast usynlig Streg.

Som for Østens Vise Stjernen
— blinket ned i Dalens Grund
Lyset fra hans Bedecelle
Aar for Aar hver Aftenstund.

Da blev Jernvej lagt dernede,
Hakken gik og Øxen sang!
lydt mod Fjeldet skingred Piben,
døved Vesperklokkens Klang.

Skud og Skrigen fyldte Luften,
Larm og Ufred flytted ind
— Eremitten gik i Kloster,
krøb i Skjul for Verdens Vind.
Men paa Højtidsdage gjæster
han sit lille Bjergkapel,
tænder atter Alterlyset,
aander ud i Bøn sin Sjæl.

— Er ej mangt et Hjertes Saga
ret som dette Enebo's?
End paa Ungdomstidens Grænse,
mens der haabes, mens der tro's,
findes der i Sjælens Dalstrøg
dog en lille fredlyst Krog,
viet ind til høje Syner
og til Bønnens Barnesprog.

Tyst sig Sind og Tanke løfted,
Evangeliets Klokke klang,
Evhedens Længsler bygged
sig en Celle op med Sang.
Men en Dag kom Verdenstoget
brusende med Støj og Damp,
— da at vogte Hjertets Rede,
ak hvad kosted det for Kamp!

Verdens-Aanden holdt sit Indtog
under stærke Faklers Skin,
under Friheds skønne Fane
trængte tusind Tanker ind;
Spotten løsned sine Salver,
saa det drøned lydt igjen,
Troens klippefaste Celle
stod forladt og eensomt hen.

Først naar Hjertet sygt og skuffet,
af Alverdens Blændværk træt,
bange længes mod et Fristed,
leder om sin Barndoms-Plet,
da vil Evighedens Længsel
bryde Celledøren op,
Alterlyset atter tændes
paa sin gamle Klippetop.

Post-Pigen.

Dér har vi Diligencen! med Bjælder og Smæld
den holder for Hôtellets Façade;
Kellner og Værtinde, Portier og Mamsel
stiller i en Fart til Parade.
Ned voltigere baade Lady og Lord,
saa hvide som Meel, midt i Gedernes Hjord,
der spærre baade Fortov og Gade.